

The background is a textured, painterly green landscape with rolling hills and a winding path. In the center, a large, dark green footprint is superimposed. Inside the footprint, a brown, shaggy cat is walking away from the viewer, carrying a small, yellow, insect-like creature on its back. The title is written in a white, elegant script font, with the words 'Ida', 'a jej neznáma', and 'cesta' stacked vertically and partially overlapping the footprint.

*Ida
a jej neznáma
cesta*

MICHAL ŠKOMBÁR

Ěšte jeden
krok t^va deli
od nového
dobrodružství

OTOČ STRÁNKU

Vydavateľstvo:
© 2022 Michal Škombár
Rybárska 38
96231 Sliač

Vydanie prvé

Ida a jej neznáma cesta
Michal Škombár

Jazyková úprava: Mgr. Katarína Višňovská
Obálka a grafická úprava: Bc. Miroslav Kuka
Zodpovedný redaktor: Mgr. Katarína Bieliková
Tlač: Tešínske papírny, s.r.o.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
v akejkoľvek forme publikovaná bez písomného súhlasu autora
a vydavateľa.

ISBN 978 – 80 – 570 – 4524 – 3
EAN 9788057044406

u. fond
na podporu
umenia

*Z verejných zdrojov podporil
fond na podporu umenia.*

*Venujem všetkým, ktorí stále
veria v silu rozprávok.*

Ida a jej neznáma cesta

1. kapitola

Ida Kralovič prešľapovala na mieste a vzhliadala do výšky na labyrint vytvorený zo živého plotu, ktorý ukrýval mnoho chodbičiek. Počula a neskôr aj videla, ako škriekajú žlté vtáky, ktoré ponadeň neprestajne lietali. Vyzeral hrôzostrašne a už len sama predstava, že doň niekedy vstúpi, ju desila. Cítila z neho prúdiť chladný vietor a ten ju donútil urobiť krok vzad. Zničené sklopila malú, čiernovlasú hlávku medzi sklesnuté plecia. Vlasý rozviate vetrom jej viali, ako biela vlajka na znak kapitulácie. Opäť prehrala. Znova nedokázala zmeniť svoj život a vrátila sa späť do hostinca, kde bola slúžkou. Sirota, ktorú si nikto nevážil. Nenávidela to tam. Nie, najradšej by to podpálila, lenže to nemohla spraviť. Bola nútená trpieť túto potupu, lebo nebolo úniku. Labyrint bol všade navôkol, kam sa len pozrela. Ako veľký obor, ktorý ťa neustále sleduje. Nikto zo zákazníkov jej neprezradil cestu z labyrintu. Tvárili sa, že ju nevidia, a poniektorí ju od seba odháňali, akoby ich svojou prítomnosťou otravovali. Napriek tomu nestrácala nádej, že sa jej podarí odtiaľ dostať preč. Vo svojom živote milovala len dve veci: svoju malú izbicku bez okna a štyri knihy, ktoré čítala neustále dookola. Ich obsah poznala naspamäť.

Vietor, ktorý ju tak surovo odohnal, sa jej bez najmenšieho ostychu za chrbtom vysmieval. Bol to hnusný a zákerný podliak. Dupla nohou, ako nejaký chlapčisko a opovržlivo ho nechala za sebou.

Sirota Ida Kralovič sa predsa nikdy nevzdáva! Zajtra sa vráti a pokúsi sa o to znova.

Len čo otvorila vŕzgajúce dvere, ktoré slúžili aj ako alarm pred utekajúcimi neplatičmi, strhla na seba pozornosť.

Lojzo, majiteľ hostinca, ktorý sa rád tváril ako dobrá duša, sa pobavene zaškeril. Stál za pultom s pohárom vína v ruke. Roztiahol náruč, akoby očakával objatie, ktoré medzi nimi dvoma nikdy nenastalo, a zvolal: „Kto sa nám to vrátil? Koľké to prekvapenie!“

Ida odula pery, stisla malé päsťe a celou silou kopa do dverí, ktoré sa s rachotom zavreli. Účinok bol okamžitý.

Lojzov úsmev zmizol, pomaly položil pohár a ukazovák jej pohrozil. „Ak tie dvere zničíš, skončila si. Rozumieš?“ nastalo ticho.

Väčšine zákazníkov po tejto vyhrážke zamrzli slová na perách. Ida však už dávno nebrala tieto slová vážne. Vedela, že takú lacnú pracovnú silu, ktorá je odmenená jedlom, nikdy nevyhodí.

1. kapitola

„Utekaj upratovať,“ zvýšeným hlasom dodal, aby zdôraznil svoju nadradenosť. Ešte pár sekúnd naňho upierala hnedé očiská a napokon rezignovane zobrala do rúk pracovné náradie. Musí odtiaľto utiecť. Čím skôr, tým lepšie. Len ako prejsť labyrintom, aby v ňom nezablúdila? Ako v ňom nezomrieť od hladu a nezamrznúť ako cencúl?

Neskoro večer, v čase, v ktorom by už malo dieťa jej veku spať, čítala za tlmeného svetla sviečky, jednu zo svojich obľúbených kníh. Uvažovala, či niekedy aj ona zažije podobné dobrodružstvo. Zasnene si za ľavé ucho zastrčila pramienok rovných vlasov. Pokračovala v predstavách, až pokým jej v spánku neodkväcla hlava. Lícom dopadla na popísané strany veľkolepého príbehu, ktorý už prešiel mnohými rukami, a každá z nich zanechala na ňom nejakú stopu. Pre mnohých by bola len zašpinený odpad, no v jej detských očiach bola naopak vzácny poklad. Prievan potichu zhasil sviečku namiesto rodičov, ktorých nikdy nemala. Jej malú izbičku ovládla tajuplná tma. Dym zo sviečky stúpал nahor a mizol podobne rýchlo ako jej vysnené príbehy.

Skoro ráno ju prebudil strapatý Lojzo, ktorý nebral ohľad na to, že by ešte mala spať. Jeho vystupujúce brucho ho každé ráno vracalo k sľubu, že dnes musí začať cvičiť. Stačilo však, že nastal čas obeda a všetky predsavzatia mu vyfučali z hlavy. Krátke ebenové vlasy si zmýval vždy pred spaním a preto ich úprava ostala len na nočného kaderníka. Úsmev bol priam odstrašujúci, každý druhý zub ani náhodou nenaznačoval vek tesne pred tridsiatkou. Tmavozelené oblečenie šéfa, vestička so zlatými gombíkmi, dlhé nohavice a čierne čižmy nedokázali zakryť jeho pokrytectvo.

Narobil toľko rámusu, že určite vydesil všetky myši, ktoré občas v noci viedli piskľavý rozhovor. Ide robili spoločnosť, čo jej prinášalo radosť, lebo sa tam aspoň necítila byť taká osamotená. Brala ich ako svoje strážne psy, ktoré za veľa nestáli, ale stále lepšie ako nič.

„Práca už čaká. Hostia budú čoskoro vstávať.“ Pozeral na ňu z výšky, lebo ešte stále ležala na posteli s knihou pritísnutou na prsiach. „Pohni si, ak chceš niečo jesť.“ Pritvrdil v hlase a keď videl, že veľmi nereaguje, obrátil sa a pomaly sa vytrácal z izby. Náhle však zastal, lebo to, čoho bol svedkom, ho rozčúlilo. Jedinú vec, ktorú jej daroval, mala pohodenú na zemi. „Nasaď si ten talizman. Človek vysolí obrovské peniaze a ty

Ida a jej neznáma cesta

ho necháš pohodený len tak na zemi.“ Pokrútil neveriacky hlavou. „Ak ho stratiš, vyšmarím ťa ako prašivého psa! Rozumieš?“ jeho hnev bolo cítiť, aj keď mu nevidela do tváre.

„Rozumiem,“ potichu, ale drzo odvetila Ida.

Dvere sa zabuchli a v izbe zavládlo ticho. Pokoj, ktorý ju oslobodzoval. Starostlivo si uložila knižný výtlačok a postavila sa na nohy. Chlapčenský štýl obliekania dokonale zakrýval všetky jej dievčenské črty. Šedá nevýrazná farba košeľe a širokých nohavíc zakrývala jej krásu. Jedenásťročná Ida tajne túžila mať aspoň jedny šaty ako jej idoli z kníh. Podišla k vedru, v ktorom mala naliatu vodu. Rukou z neho vytiahla plávajúcu mušku a ľadovou tekutinou si umyla tvár. To ju zakaždým najlepšie prebralo do krutej reality, v ktorej žila. Provizórnym hrebeňom vyrobeným z vetvičky konára si rozčesala dlhé havranie vlasy.

Rozčuľovalo ju, keď jej vždy pripomínal, aby nestratila náhrdelník. Vzdychna si. Ten náhrdelník, ktorý milovala a nenávidela zároveň. Veď to bol jediný darček, ktorý v živote dostala a preto si ho tak cenila. V mysli často bojovala s tým, ako veľmi pohŕdala jeho darcom. Hoci to nerada priznávala, vo výbušnosti boli veľmi podobní. Z tohto porovnávania ju vyrušilo hlasné škvŕkanie v bruchu. Cestou po jedlo sa povzbudzovala do ďalšieho pokusu o útek.

Poutierala dlážku, na ktorej boli rôzne veľkosti zablatených stôp. Ida vyzerala pri drhnutí handrou ako cvičené zvieratko. Na moment zastala, lebo cítila, že ju premáhala horúčava. Obrovská energia, ktorú vnímala, jej dodávala odvahu skúsiť to znova. Prejstť bludiskom, nech to stojí, čo to stojí. Bola z toho taká rozrušená, až sa nahlas zasmiala.

„Dobre si ju vycvičil, Lojzo! Tá ťa teda počúva.“ Posmešne šplechol zákazník, ktorý popíjal pivo z krčaha. Jeho tvár bola posiatá ešte pubertálnym akné.

„Prosím?“ Ida naňho prekvapene pozrela. Nerozumela, prečo sa k nej všetci ľudia správali, akoby bola ničota! Na jazyku mala mnoho škaredých slov, ktoré pochytila od podnapitých hlupákov, no radšej ich prehltla. Uvedomovala si, že ten trkvas nestál za to. Radšej opäť schmatla handru a s veľkou dávkou hnevu ju plesla na zem.

Pri poslednom stole, kde sa svetlo dostalo málokedy, zbadala napoly dopitý sklenený pohár s pivom. Inštinktívne ho chcela odpratať do kuchyne a umyť, no vtom jej pred tvárou zakrúžil obrovský sršeň.

1. kapitola

Otáčal sa k nej zadkom a žihadlom ju nemilosrdne vyzýval na súboj, alebo na útek. Bolo odstrašujúce niekomu civieť na zadok, zvlášť keď to bolo pozadie, ktoré ju mohlo zabiť.

„Nechaj to na pokoji!“ zajačal sršeň.

Ide skoro vypadli oči z jamôk. „Prepáč mi to.“

„Pitie sa predsa nekradne!“

„Ja som nekradla!“ bránila sa Ida. „Nevidela som ťa.“

„Samozrejme, kto by už videl sršňa!“ opäť sa sám sebe postažoval.

„Nespravila som to náročky.“ Stále prekvapene pozerala na neho. Hlavou sa jej plietli otázky: „Pil pivo?! Sršeň a hovorí so mnou?!“ Potrebovala si to znova overiť: „Kto si?“

„Igor Veľký,“ sršeň opäť pomaly klesol na stôl.

„Zaujímavé,“ vyriekla Ida a vnímala, ako sa jej samovoľne otvárajú ústa.

„To si ešte nikdy nepočula také meno?“

Ida prikývla a potom dodala: „Ja len... nepamätám si, kedy naposledy so mnou hovoril niekto cudzí.“

„Tomu sa vôbec nečudujem. Hlavne si zavri ústa, aby ti do nich nevleťel sršeň,“ zasmial sa detským hlasom.

Malé tmavovlasé dievčatko konečne zaklaplo ústa. „Ako si sa sem dostal? To si musel zdolať to bludisko? Nemal si strach?“ dochádzalo jej.

„Prečo by som sa mal báť? Veď poznám cestu.“

Ide sa prudko rozbúšilo srdce. „To je zaujímavé,“ pre rozrušenie si ani neuvedomila, ako jej táto veta vyklzla z úst.

„Pre teba je očividne všetko zaujímavé.“

„Áno,“ ticho priznala. „Nikde inde som doposiaľ nebola. Teda, aspoň si na to nepamätám.“

„Aha, chápem.“ Sršeň sa napil piva cez steblo dutej trávy. Hneď nato si zdravo odgrgol.

„Prečo sa ti to nezdá byť čudné?“ urazene sa spýtala.

„Čo presne?“

„Že mi nikto iný neodpovedá na otázky.“

Sršeň na ňu chvíľu pozeral a potom prehovoril podobným tónom, ako keď rodič oznamuje dieťaťu, že je adoptované. „Si mačka.“

„Prosím?“ rýchlo pozrela na svoje telo, no videla len ľudské nohy.

„Si mačka,“ zopakoval Igor.

Ida a jej neznáma cesta

„To nie je možné, som predsa dievča. Ida Kralovič.“ Úžas z toho, čo počula, v nej rástol.

„Pekné meno.“ Igor prehliadal jej nechápavé reakcie. Videl predsa to, čo videl. Ryšavú mačku.

Ida mala chuť vybuchnúť. Prečo každý rozhovor musel skončiť tak... ani nemala slov. Odchádzala, no po pár krokoch zastala a pomaly sa obrátila späť k Igorovi. „Pomohol by si mi?“

Sršeň prestal srkať. „A čo máš presne na mysli?“

„Prejsť cez bludisko!“ prosebne vykrikla. „Sama to nevládnem. Skúšala som to už veľakrát, avšak neúspešne.“

„Nerozumiem, veď pre mačku to nemôže byť žiaden problém.“

„Ja-nie-som-mač-ka,“ vyslabikovala nahnevane so slzami v očiach.

Igor sa s pokojom Angličana mierne zodvihol do vzduchu a priletel k nej bližšie. „Príd za mnou neskôr, keď dopijem, čo má byť dopité. A ja vlastne ani nemám rád spoločnosť na cestách,“ povedal dôrazne.

Ide znova do očí vchádzali slzy. Jeho slová rozkladali každé písmenko nádeje. Ten pocit mať šancu na útek bol vzrušujúci, no zároveň vnášal do jej srdca bolesť beznádeje.

Po celý čas upratovania jej vrtalo hlavou, prečo o nej Igor hovoril, že je mačka. Neprestajne si obzerala svoju postavu, no zakaždým videla len obyčajné ľudské telo. Najradšej by Lojzovi položila otázku, čo vidí, keď sa na ňu pozrie. Našťastie to však nespravila, z obavy, že by ju bol vysmial. Zakaždým, keď buchli vchodové dvere, s veľkou dávkou neistoty kontrolovala, či Igor Veľký neopustil svoje miesto. Prižmúрила oči a zaostрила do tmavého kúta, v ktorom zbadala poletovať čiernu machuľu. To čakanie ju znervózňovalo. Potrebovala vedieť, ako na tom je a či sa jej nočná mora končí, alebo... Zobrala handru a začala utierať stoly. Pomaly a nenápadne sa približovala k cieľu a kašľala na to, či sršeň vypil celý obsah pohára, alebo nie. Keď sa ich pohľady práve stretli, Igorovi z toľkého piva priam vytláčalo oči.

„Ako si sa rozhodol? Pomôžeš mi?“ nadvihla husté obočie a vzápätí dodala: „Prosím.“

„A nebudem mať z toho problém? Si predsa ešte dieťa.“ Vyslovil to, čo mohol pohľadom usúdiť.

„Nie, nebudeš mať problém. Ja predsa nikoho nemám, som sirota.“

„Dobre, ale nebude to zadarmo.“ Sršeň zamával krídlami, no tentoraz nevzlietol.

1. kapitola

„Ako to myslíš?“ tvárila sa, že upratuje.

„Chcem za to vec, ktorú máš na krku.“

„Môj talizman?“ inštinktívne sa zaň chytila.

„Áno, tvoj náhrdelník.“

„Ale to je jediná vec, ktorú vlastním.“ Nebola to tak celkom pravda. Mala ešte knihy, ale to nemohol vedieť.

„Nikdy nerobím nič zadarmo. Nikdy. Buď ponuku prijmeš, alebo odídem.“ Igor dôležito uhol pohľadom a upriamil ho na svoj pohár.

Ida začala priam panikáriť, zvažovala možnosti a bola si vedomá jeho víťazstva. „Nič iné mi neostáva,“ ticho odpovedala a prestala zviazať ozdobu na krku. „Kedy odchádzame?“

Igor sa neubránil úsmevu a znova po nej pozrel. „Vidím, že nestrácaš čas. Pôjdeme, keď budeš pripravená.“

„Dobre,“ vzdychla a zopakovala: „Dobre.“ Cítila, ako sa jej napätím triasli ruky a nervozita prechádzala do celého tela. Je to tu. Dnes konečne zanechá za sebou toto miesto, a hlavne Lojza. Trochu zneistela pri myšlienke, či robí správnu vec. „Zaplatím, až keď budem vonku z bludiska,“ povedala potichu.

„Platí,“ súhlasne prikývol.

„Keď zapadne slnko, stretneme sa pri labyrinte,“ rozhodne vyhlásila.

„Tak teda na šťastnú cestu!“ Igor na dva hlty dopil svoj nápoj.

Ida sa od neho vzdialila. Musela si zbaliť veci. Ukradnúť kúsok chleba a pripraviť nejaké pitie. Musí to vyjsť. Dnes bude určite deň, keď Lojzovi navždy zmizne z tváre škodoradostný úsmev.

Doposiaľ sa jej strávený čas v hostinci vliekol, akoby niekto ťaťahoval vyprázaný syr. Lenže dnes, keď sa črtala reálna šanca na útek, to bolo presne naopak. Čas sa prelieval ako silný prúd vody. Počas prestávky si v izbe rýchlo zbalila svoje drahocennosti a keď za sebou privierala dvere, mala zvláštny pocit. Bolo to, akoby ona sama bola tým spomínaným vyprázaným syrom.

Snažila sa svoj jazyk držať za zubami a Lojzove požiadavky plnila na slovo. V mysli si premietala, čo ju môže čakať za bludiskom. Aké krásy ju ohromia a či sa to bude aspoň v niečom podobáť na jej zbožňované knižné príbehy. Muselo tam predsa jestvovať niečo viac, niečo hlbšie. Dozaista rozmýšľala aj nad vecami, ktoré sa môžu nachádzať v samom bludisku, ale zakaždým to radšej v sebe potlačila do úzadia. Venovať

Ida a jej neznáma cesta

pridlhú pozornosť takýmto veciam, nebol dobrý nápad, pretože ju to oberalo o odhodlanie. Veď už len predstava, že vás azda zožerie veľký chlpatý pavúk, by vyľakala aj statného muža. Počas jej krátkeho života neraz uvažovala aj nad podstatou tej živej stavby všade navôkol hostinca. Nikdy sa však k odpovedi nedopátrala, aj keď načúvala, ako sa len dalo.

Vtom jej z nepozornosti vykĺzol z rúk pohár a roztrieštil sa o zem. Neverila by, že sklo môže narobiť taký hluk. Dodnes nič nerozbila, čo brala ako svoju výnimočnú schopnosť, ale očividne sa nepríjemné veci dejú v tú najnevhodnejšiu chvíľu.

Lojzovi sa rozšírili očíská, akoby ho niekto surovo bodol dýkou medzi lopatky. Rýchlym krokom dobehol k dievčaťu a jeho inak bledú pokožku ovládli plamene. „Čo to, dočerta, vyvádzaš?! Dokážeš si vôbec predstaviť, čo ma to stálo?!“ bola to rečnícka otázka a Ida bola naozaj rada, že sa nelapila do pasce. „Nie, nevieš, pretože v živote toľko nezarobíš! Hlupaňa malá, odprac to.“

Ida mala v pláne čušať, ale tie urážky jednoducho nemohla viac znášať. „Jediný hlupák si tu ty!“ odvrkla.

„Čo si to povedala?“ šokovane sa jej opýtal.

Ida si hrýzla do jazyka a tupo naňho pozerala.

„Polož tú handru a vypadni.“ Lojzo to vyslovil bez kriku, ale tvrdo.

„Nie, ja...“ hľadala vhodné slová, lebo ju nepríjemne zaskočil.

„Polož tú handru a vypadni,“ zopakoval a zohol sa k nej. „Jeden deň tam vonku, bez vody a jedla, ťa naučí vystríhať sa čudným móresom.“

„Už sa nevrátim,“ zdôraznila svoju vyhrážku, no vnútri si týmto odhodlaním nebola vôbec istá.

„No určite,“ ovládol ho smiech. „To sme tu už mali a nie raz. Veď ani nedokážeš prejsť bludiskom. Skús to a zomrieš. Nemáš ani najmenšiu znalosť, ako ním prehopkať, moja drahá.“

Ida pustila handru, postavila sa a cítila, ako v nej narastá zúrivosť. Už už sa chystala kopnúť celou silou toho tyrana do nohy, ale v polovičke cesty svoju končatinu zastavila. Nie z dôvodu, že by to nechcela urobiť. Skutočnosť bola celkom prozreteľná. Vykročiť do bludiska so zranenou nohou by bola čistá samovražda. Pohla sa z miesta, aby si z vedľajšej izby vzala svoj batôžtek s vecami. Pri východe z hostinca však zastala a obrátila sa smerom k hosťom. Okamžite zbadala Lojza, ktorý mal na tvári rozšklábený výraz víťazstva. Domnieval sa, že scenár sa bude znova opakovať. Nedokáže ani len prejsť cez prah tejto budovy.

„Igor Veľký! Poď, odchádzame!“ nabudená zodvihla bradu

1. kapitola

a nemohla prehliadnúť, ako Lojzovi jedným ťahom dala šach-mat. Vykročila z miesta, v ktorom nebola nikdy milovaná.

Dvojica stála pred vchodom do bludiska. Slnko pomaly zapadalo a čochvíľa sa definitívne vytratí na večerný spánok. Každá minúta svetla navyše bol cenný bonus. Igor, vznášajúc sa vedľa nej, si pospevoval neznámu pieseň a pôsobil pri tom smiešne, podnapito. Ida skúmavo hľadela na cestu pred sebou, ktorá sa pred ňou rozvetvovala. Uvedomila si, že keď si jednu vyberú, späť sa už nevráti.

„Kam to teda bude?“ Spýtal sa Igor a grgol si, že to znelo, ako keď praskne mydlová bublina.

„Jaaaa... vlastne ani neviem,“ pozrela naňho a uvedomila si, že bol pri nej až neprijemne blízko.

„Ciest je veľa,“ zagúľal podguráženými očami.

Ida vysoko nadvihla obočie.

Igor po nej pozeral zhypnotizovane, bez najmenšieho mrknutia. „Neboj sa, vyvediem ťa. Azda si spomeniem!“ zvolal a rozletel sa krivolako vpred.

Tesne predtým než Ida vykročila a zanechala za sebou všetko, čo bývalo jej svetom, vzdychla si. „Zbohom,“ potichu vyriekla a odrazu jej prišlo clivo. Nedokázala si to vysvetliť. Veď každý detail toho, čo sa nachádzalo za ňou, nenávidela. A predsa, predsa ju to lámalo. Opúšťala to jediné, čo nazývala domovom. Zároveň si bola vedomá, že ak to nedokáže teraz, tak už nikdy. Vo dvojici sa ide na výpravy predsa vždy lepšie, aj keď nemala predstavu, kam ju tento podnapitý sprievodca zavedie. Musí odísť. Potrebuje žiť, dýchať a spoznávať, veď aj tak už stratila veľa. Urobila prvý krok a tie nasledujúce už išli stále ľahšie.

Tma padala rýchlo a brala si všetko vôkol seba ako zbojník na lúpežnom výpade. Jej kroky odrazu zneli oveľa hlučnejšie a kradli všetku pozornosť na seba. Ida hýbala detskými prstami, vystierala ich a opäť privierala, aby nevenovala všetku pozornosť svojmu okoliu. Sychravý vietor občas zaknísal hustými vetvičkami, akoby sa jej znova snažil prihovoriť. Vedela, že to nebolo nič povzbudivé. Rád sa z jej neúspechov pri každej novej príležitosti naduto vysmieval. Všetkými desiatimi by v tejto situácii prijala oduševnený spev Igora Veľkého. Ten bol však už hodnú chvíľu ticho a len pomaly sa hýbal vpred. Zdalo sa, že

Ida a jej neznáma cesta

nehodlá zo seba vydať ani štipku prebytočnej energie. Najprv éterom zaznel iba vtáčí škrekot a Ida Kralovič nemohla nezdvihnúť vystrašený pohľad k tmavému nebu. Nič tam nevidela, no aj tak odtiaľ nemohla odtrhnúť oči. Bola to ako hypnóza, čo jej uhranula pohľad. Zreničky sa jej doslova vpíjali do oblohy, akoby jej chcela preniknúť do duše. Ovládnuť ju. Možno mala obloha uzavreté spojenectvo s bludiskom a delili sa o každú korisť, ktorú spoločne získali do svojich pazúrov.

Nie, hlúposť!

Pokarhala sa za svoju priveľmi bujnú fantáziu, ktorej zväčša stačila len malá iskra. Občas nad ňou jednoducho strácala akúkoľvek kontrolu. Pozrela sa pred seba, pretože konečne zvládla odtrhnúť pozornosť od toho, čo číhalo nad ňou. Panovalo tam však prázdno. Po sršňovi nebolo ani krídla. Doslova sa vyparil. Zastala. Oči jej začínali prevyšovať jamky a mozog na pár sekúnd vypovedal službu. Je preč. Sršeň zmizol a ona bola sama v mohutnom bludisku. Nevedela, ako ďalej. Poobzerala sa, akoby si odrazu nebola istá či nespravila len nejakú otočku a nebol schovaný za ňou.

„Igor?“ najprv šepla len potichu, lebo vedela, že ak neodpovie na jej výzvy, bude to pravda. Stále však dúfala, že ho v tom strese len nezbadała. Možno si iba niekde sadol a unikol tak jej pohľadu. „Igor!“ zopakovala ráznejšie. Ticho, ktoré bolo v danom momente oponentom, naďalej prevládalo a rástlo. „Igor Veľký! Kam si zmizol?!“ do hlasu sa jej zakrádal strach. „Vráť sa!“ dodala. Dych sa jej zrýchlil a nohy jej akási nevysvetliteľná sila ťahala vpred, no nemohla vykročiť. Nedokázala sa pohnúť z miesta. Ocitla sa, akoby vo väzení bez viditeľného zámku. Nemusela však dlho uvažovať, aby si uvedomila, že jej kľúčom bol sršeň. „Igor! Nenechávaj ma tu samú! Prosiím... vráť sa po mňa! Igor!“ opakovala jeho meno dookola a dookola, no nikto nereagoval na jej prosebné výzvy. Ticho. Ono bolo všadiaľ navôkol a každou sekundou silnelo. Bolo čoraz hmatateľnejšie. Naháňalo jej hrôzu. Vôbec po prvýkrát mala v sebe podobné, neuchopiteľné pocity. Bývala sama vo svojej izbe, lenže nikdy nebola takto sama. Bolo to, hrôzostrašné. „Igor!“ nevzdávala sa. „Igor! Igor! Igooooor!“

„... som,“ zaznela veľmi tichá odpoveď.

„Tu som! Počuješ ma?!“ tá reakcia ju naplnila neskrutným odhodlaním nevzdať sa. Kričať, čo jej hlasivky dovoľia. „Igor! Zachráň ma! Pomôc!“

„Už...“ hlas Igora sa opäť rozplynul v labyrinte. Letel ako o život a hľadal tú správnu odbočku. V duchu si nevyberane zanádal, načo

1. kapitola

toľko chľastal. Teraz by ho aspoň nebolela hlava a nestratil by svoju zákazničku. Vedel, že ak ju nenájde, umrie. Načahoval preto hlavu, aby lepšie počul jej volania.

„Bojím sa!“ bez ostychu priznala Ida. Do očí sa jej zhrňali slzy. Bola doslova na pokraji duševného zrútenia a začínala si vyčítať, že sa vôbec vydala na túto nebezpečnú cestu. Ako chce spoznávať svet, keď už hneď na samom začiatku zabľúdila? Lojzo dostane azda ten najkrajší darček v živote, keď sa dopočuje, že zahynula v bludisku. Bude to každému rozprávať, ako tú najlepšiu historku. Oči jej zaklipkali a zbadala pred sebou stáť postavu človeka, so sloňou hlavou. Najprv z neho vychádzali zvuky, ako keď niečo mechanické štartuje a potom zaznelo typické slonie trúbenie, ktoré trhalo ušné bubienky. Ida sa chytila za uši a ustúpila dozadu. Chcela byť od tej atrapy človeka čo najďalej. Obávala sa, že ju nabodne na tie biele kly, ako nejakú trofej. Vnímala, že strach ňou lomcoval, ako sa mu zachcelo. Kontakt so smrťou bol stále hmatateľnejší. Vtom začala krútiť hlavou ako pojašená, akoby sa jej čosi uhniesdilo vo vlasoch a ona sa toho snažila všemožne striasť. Bola v koncoch. Nemohla sa rozbehnúť, utiecť pred tým čudom, ktoré stálo rovno pred ňou, pretože potom by ju už Igor nikdy nenašiel. Točila hlavou, až si skoro vykrútila krk. Včas ju však zastavil známy hlas.

„Upokoj sa. Už som tu.“ Igor dychčal ako dôchodca po zdolaní strmých schodov.

Ide sa točila hlava, akoby práve vyliezla z kolotoča. Videla rozmazane a ledva lapala po dychu. „Si to ty? Našiel si ma?“ neveriacky sa opýtala.

„Samozrejme, som z mäsa a krídel. Alebo z piva a krídel?“ Odvetil žartovne a potom dodal: „Čo sa ti stalo? Správala si sa, akoby na teba niečo zaútočilo.“

„Videla som príšeru,“ vyslovila pridusene.

„Príšeru?“ zopakoval po nej.

„Áno, mala, mala,“ habkala, „mala ľudské telo a sloniu hlavu. Bola tu, stála rovno predo mnou,“ rozochvenou rukou ukázala pred seba.

„Labyrint používa na ľudí rôzne triky. Každý sa bojí niečoho iného. Čím väčší máš strach, tým sú predstavy reálnejšie. Rozumieš?“

„Bolo to skutočné? To, čo som videla?“ Oči mala od ľaku stále mierne vypúlené.

„Ťažko povedať. Ja som tu ešte nezažil podobné veci. Aj keď niektorí moji známi áno.“

„Prežili to?“

Ida a jej neznáma cesta

„Mali by sme opäť vzlietnuť na cestu,“ diplomaticky sa vyhol odpovedi. „Čas hrá proti nám.“

Ida po ňom pozerala a cítila, ako sa v jeho v prítomnosti upokojuje. Stále neboli za vodou a situácia sa mohla kedykoľvek znova obrátiť v čosi zlé. No v danej chvíli, bola v relatívnom bezpečí. Najradšej by ho bola od radosti oblapila, lenže ako správne objasť sršňa, aby ho nerozpučila?

Tma sadala čoraz nižšie nadol, až si napokon ukradla všetko výhradne pre seba. Ida kráčala tesne pri Igorovi a už ho viac nemienila stratiť z dohľadu. Nie po tom, čo zažila. Mala pocit, že tá slonia postava číha stále kdesi v zákutí. Bolo to nepríjemné, no i tak sa snažila hrať zo všetkých síl hrdinku. Na jazyku mala plno otázok a jej zvedavosť bola priveľká.

„Z akého dôvodu vlastne chodia všetci tí ľudia do nášho hostinca?“ použila privlastňovacie zámeno, aj keď to nebol nikdy jej hostinec a po tom čo odišla, už vonkoncom nikdy nebude.

Igor najprv chvíľu mlčal, akoby miestami podriemkaval. Oči mu natiekli a bolo badať červeno sfarbené žilky, keď po nej šibol pohľadom. „Všade inde je alkohol zakázaný, mačiatko.“ Podal to podobným spôsobom ako človek, keď predáva stareckú múdrosť. „Je to asi posledné miesto na zemi. Pre mnohých je to až posvätná púť, na ktorú berie otec svojho syna.“

„To toľko riskujú pre alkohol? Cestu labyrintom?“ neveriacky sa ho pýtala a krútila pritom hlavou.

„Ľudia radi riskujú pre nepodstatné veci. Pre tie dôležité ani nevykročia z domu,“ usmial sa naširoko.

„Ty nie si človek a robíš to isté.“

„No...“ mlčal a potom urýchlene dodal: „Myslím, že niektorí sem chodia aj z iných dôvodov. Otestovať svoju odvahu.“

„A tvoj dôvod je?“ dievča sa tentoraz nemienilo vzdať.

„Popravde mám na to miesto pekné spomienky,“ líca sa mu jemne začervenalí.

„Zvláštne, nespomínam si na teba a to mám naozaj dobrú pamäť,“ hrdo nadvihla bradu.

„To bolo už dávnejšie, už je to veľa rokov.“ Pri tomto uvedomení, sa mu z tváre postupne vytratili všetky náznaky farby a zahanbenia.

1. kapitola

„Koľko máš vlastne rokov?“ opýtala sa bez najmenších okolkov.

„Tento rok budem mať rovných sto.“

„Sto?“ šokovane vypleštila oči.

„Áno, je to tak,“ prikývol.

Ida bola rada, že ju na krátky moment obklopili iné myšlienky, oveľa príjemnejšie a snažila sa v nich zotrvať tak dlho, ako to len bolo možné. „Akého veku sa váš druh dožíva?“

„Netuším, je nás už veľmi málo. A táto odpoveď ma popravde nikdy nezaujímal. Svet ti môže určiť, koľko sa dožiješ, ale to finálne rozhodnutie bude zakaždým len na tebe. Na tej neviditeľnej veci, duchu, čo prebýva v tebe.“

„Chápem,“ vyslovila to, aj keď tomu celkom nerozumela. Bola predsa stále dieťaťom a na podobné rozhovory nebola zvyknutá.

„Hovorila si, že nemáš rodičov. Čo sa im stalo?“ Tentoraz sa karta obrátila a otázky kládol on.

„Ja neviem,“ Ida si žmolila lem oblečenia a zle sa jej dýchalo. „Lojzo mi povedal, že sú mŕtvi. Viac neviem. Som jednoducho sirota, ktorá nepozná svoj pôvod.“

„Lojzo vyzeral byť ako v pohode chlapík.“

„Nie! To teda rozhodne nie!“ dievča reagovalo impulzívnejšie, než by v danej v situácii malo. „Ja...“

Igor Veľký zastal vo vzduchu a zahriakol ju. „Ticho!“

„Mrzí ma to. Nechcela som...“

„Čššššš,“ opäť ju tíšil, tentoraz omnoho miernejšie. „Niečo počujem. Nezdá sa mi to,“ dopovedal šeptom.“

„Je to nejaká príšera?“ vydesene sa ho pýtala.

„Zrejme je to len vietor.“ Snažil sa ju upokojiť. Nebolo vhodné a ani dobré, vystrašiť ju natoľko, že nebude schopná urobiť čoby len krok. „Mali by sme teraz pre istotu hlavne mlčať.“

Ida prestúpila z nohy na nohu. Bola opäť nervózna, pretože predstava nejakého nového nebezpečenstva za rohom, ju vyvádzala z miery.

Počasie sa odrazu každú chvíľu menilo. Obaja preto s rešpektom zastali na mieste. Bola tam taká tma, že si nedovideli ani na špičku nosa. Tá sa však pomaly menila na daždivú spúšť. Hlava jej zmokla doslova v sekunde. Bolo z nej mokré mača. Živly si znova vymenili rolu a nastalo husté sneženie. Voda na nej okamžite začínala mrznúť na ľad. Zuby jej drgotali, ako pri vysokej horúčke. Rukami si oblapila plecia, aby v sebe